

La pregiera de l'espeleò

Mon Diu, m'avetz botat dins 'queu terrestre monde
Onte pòde espiar lo ciau blu, l'univers ;
E ai chausit lo gorg e la cròsa prigonda
Onte los vielhs vesían las bochas de l'infern.
L'abisme es clafit d'esplendors estujadas
Que, dins l'escuresina, làusen vòstre nom,
E 'queu-'quí que s'enauga a las voutas nibladas
Se retròba jos terra, pitit coma un cusson.

Mon Diu, avetz fach de las beutats daus crosets
La sancciu dau risque e lo pretz de l'esfòrç ;
Gardatz-me, io tan freule, en 'quilhs paurós endrechs
Onte darrier la patz es daus-uns-còps la mòrt.
Gardatz-me de l'onda e de son brusque corrent,
De la còrda que romp, dau fuòc que s'eschantís,
De la crampa, de l'eija e de l'esbolhament,
Daus tracanards de l'ombra e dau ròc coladís.

E quora, enfin, per io, l'ora sirá 'ribada
De me'n anar tanben vers lo país d'en naut,
Aiatz pietat, senhor, de mon anma esgarada,
E recebetz chas vos lo paubre « chava-traucs » !

Traduction périgourdine par G. Balloux du poème de R. Parrot – 24/12/2018